

Arrest

nr. 198 721 van 25 januari 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. RECTOR
J. P. Minckelersstraat 164
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 juli 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 oktober 2017.

Gelet op de beschikking van 11 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat L. RECTOR.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoekster niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekster om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekster.

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekster niet blijkt dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt in casu vooreerst vast dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat er daadwerkelijk een bloedwraak bestaat tussen haar familie aan vaderskant en de families N. en T., laat staan dat zij zelf in een bloedwraak zou worden geïnvolveerd. Dienaangaande wordt er o.a. op gewezen dat verzoekster geen enkel bewijsstuk neerlegt om aan te tonen dat A.M. überhaupt familie van haar is en dat deze G.N. heeft vermoord, noch hard kan maken dat de moord op haar moeder zou kaderen in een conflict dat door de moord op G. zou zijn ontstaan. Tevens wordt geconstateerd dat verzoekster tot op heden heeft nagelaten het vonnis van L.T. neer te leggen, ondanks het feit dat ze verklaarde dat haar tante over het vonnis van L.T. beschikt en haar uitdrukkelijk werd gevraagd dit vonnis aan het Commissariaat-generaal te bezorgen. De geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas wordt, aldus de commissaris-generaal, verder aangetast door enkele opmerkelijke en tegenstrijdige elementen. Zelfs al zou verzoekster, zo luidt de beslissing vervolgens, de ernst van de wraakdreiging vanwege de families N. en L. aannemelijk hebben gemaakt, dan nog dient vastgesteld te worden dat zij geen overtuigende feiten of elementen aanhaalt waaruit kan blijken dat zij voor de door haar aangehaalde feiten geen of onvoldoende beroep kon doen, of in het geval van eventuele toekomstige problemen met hen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen, op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. De door verzoekster neergelegde documenten zijn, zo wordt vastgesteld, niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Zij beperkt zich immers tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen, gekunstelde post factum-verklaringen en kritiek (op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal), waarmee zij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.2. Verzoekster wijst thans in haar verzoekschrift op en benadrukt het belang en de bewijswaarde van de door haar aangebrachte video, doch zij ontkracht, noch weerlegt en werpt geen ander licht op hetgeen in de bestreden beslissing omtrent die video wordt vastgesteld, met name: "Wat betreft de video wordt vastgesteld dat deze is opgenomen vlak na het overlijden van uw moeder en uw verklaringen tegenspreekt. Volgens deze video werd uw moeder immers vermoord door een man die ze had afgewezen. Voorts wordt in deze video beschreven dat uw familie wraak zou kunnen nemen voor de moord op uw moeder, maar wordt er niet vermeld of ze dit daadwerkelijk zouden doen of hebben

gedaan, en wordt er geen gewag gemaakt van enige bloedwraak waar de familie of uw moeder reeds in betrokken zou zijn geweest.”

Daargelaten de vaststelling dat verzoekster op generlei wijze in concreto aantoonde dat zij daadwerkelijk contact zou hebben opgezocht met haar tante en haar gevraagd zou hebben naar het vonnis, ontbreekt tot op heden elk spoor van het vonnis van L.T., de moordenaar van haar moeder, en ontbreekt ook nog steeds elk begin van bewijs van de klacht die haar tante beweerdelijk na de bedreiging in 2010 bij de politie zou hebben ingediend. Tevens dient te worden vastgesteld dat verzoekster nog steeds geen enkel bewijsstuk aanbrengt om aan te tonen dat A.M. familie van haar is en dat hij G.N. heeft vermoord, alsook dat verzoekster, ondanks de uitdrukkelijke vraag van de commissaris-generaal om dit neer te leggen, tot op heden nalaat de beslissing inzake haar asielaanvraag in Duitsland aan te brengen. Verzoekster verzaakt also aan de medewerkingsplicht die op haar, zoals op elk ander asielzoeker, rust. Dit zet, in combinatie ook met het betreffende gebrek aan bewijs van voormelde elementen, de geloofwaardigheid van het relaas op de helling.

Verzoeksters huidig betoog dat het feit dat “er in de artikelen wordt gesproken over een zekere ‘G. H.’ in plaats van ‘G. N.’ is perfect te verklaren. Ofwel gaat het om een materiële vergissing, ofwel veranderde de familie N. van achternaam. Naamsveranderingen zijn in Albanië trouwens schering en inslag”, betreft niets meer dan een gekunstelde post factum- verklaring en is geenszins ernstig. Het doet bovendien hoe dan ook geen afbreuk aan en wijzigt niets aan de pertinente vaststelling van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat “Verder wordt in dit artikel aangehaald dat uw moeder werd vermoord ten gevolge van een dispuut aangaande elektriciteitskabels. Dit motief wordt bevestigd door een vonnis van het Hooggerechtshof in de beroepsprocedure van L.(...) T.(...), moordenaar van uw moeder, (dd. 07.11.2012) waarin de feiten waarvoor L.(...) T.(...) werd veroordeeld worden beschreven, en waaruit blijkt dat het motief voor de moord op uw moeder zoals beschreven in het vonnis van zijn veroordeling een geschil was over de elektriciteitskabels aan het huis van uw moeder.” (bestreden beslissing, p. 2-3), daar waar verzoekster blijft voor- en volhouden dat de moord op haar moeder zou kaderen in een conflict dat zou zijn ontstaan door de moord op G.N., de buurman die geobsedeerd zou zijn geweest door verzoeksters moeder, doch echter (ondanks zijn voortdurende avances) bot ving.

Verzoekster gaat voorts niet in op, minstens ontkracht, noch weerlegt zij de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat zij tijdens haar opeenvolgende gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent het feit of de bedreigingen in 2010 aan haar adres en dat van haar zus door een man dan wel door een vrouw werden geuit, dat zij daarenboven niet weet wie die persoon was, dat zij tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken met geen woord sprak over de bedreigingen in 2014, nochtans een essentieel element in het kader van haar relaas dat de kern ervan raakt en uitmaakt aangezien die bedreigingen de rechtstreekse aanleiding zouden zijn van haar vertrek uit Albanië, en dat haar verklaringen omtrent haar vertrek uit Albanië (chronologisch) niet te rijmen vallen met het door haar neergelegde paspoort. Deze vaststellingen, op grond waarvan door de commissaris-generaal met recht wordt geoordeeld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen aangaande de beweerde bedreigingen in 2010 en 2014, blijven derhalve onverminderd overeind.

In de bestreden beslissing wordt voorts op goede gronden geoordeeld: “Dat u en uw zus voor het overige nooit problemen zouden hebben gekend met de tegenpartij (CGVS, p. 15), dat u tot aan uw vertrek naar Duitsland naar school kon gaan (CGVS, p. 7) en dat een neef van L.(...) T.(...) in Frankrijk in hetzelfde asielcentrum zou hebben gezeten maar niet eens wist wie u en uw zus waren (CGVS, p. 19) wijst er verder op dat het niet aannemelijk is dat u zou worden geviséerd in een bloedwraak ten gevolge van de moord op G.(...) N.(...).” Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op.

Aan verzoeksters relaas als zouden zij en haar zus verwickeld zijn en geviséerd worden in het kader van een bloedwraak met de families N. en T. kan derhalve geen geloof worden gehecht. Om die reden is de door verzoekster als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde informatie omtrent bloedwraak in Albanië ter zake niet dienstig of nuttig.

4.3. Verzoekster gaat in haar verzoekschrift niet of nauwelijks in op, minstens brengt zij geen concrete en valabele argumenten bij die vermogen afbreuk te doen of een ander licht te werpen op de motivering in de bestreden beslissing waar wordt vastgesteld dat “Zelfs al zou u de ernst van de wraakdreiging vanwege de families N.(...) en L.(...) aannemelijk gemaakt hebben, dan nog dient vastgesteld te worden dat u geen overtuigende feiten of elementen aangehaald heeft waaruit kan blijken dat u voor de door u aangehaalde geen of onvoldoende beroep kon doen – of in het geval van eventuele toekomstige

problemen met hen bij een terugkeer naar Albanië zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige autoriteiten. Immers, voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te krijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. Volgens uw verklaringen zou uw tante na de bedreiging in 2010 klacht hebben ingediend bij de politie, maar zou deze hier geen gevolg aan hebben gegeven (CGVS, p. 13-14). U heeft echter van deze klacht geen bewijs neergelegd, hoewel u hier uitdrukkelijk om gevraagd werd en u verklaarde dat uw tante waarschijnlijk over deze klacht beschikte (CGVS, p. 14, 20), en heeft het bestaan ervan dan ook op geen enkele manier aangetoond. Na de bedreigingen van 2014 voor het huwelijk van uw zus, zouden u en uw familie geen klacht hebben ingediend omdat dit het probleem groter zou kunnen maken (CGVS, p. 15), en na de bedreiging van 15 augustus 2014 zouden jullie geen klacht hebben ingediend omdat jullie snel hierna Albanië zouden hebben verlaten (CGVS, p. 17). Zoals hierboven reeds aangehaald, kan aan deze verklaring geen geloof worden gehecht aangezien uit uw paspoort blijkt dat u pas op 29 september 2014 Albanië verliet. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Niettegenstaande rechtsvervolging door de familie van het slachtoffer niet altijd als genoegdoening beschouwd wordt en de politie soms geen bescherming kan bieden aan families in afzondering omdat ze weigeren om een officiële klacht in te dienen, blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal evenwel dat de Albanese overheid zich steeds meer van de bloedwraakproblematiek bewust is en, ofschoon er nog heel wat ruimte voor vooruitgang en verbetering is, bereid is om bescherming te bieden aan burgers die het slachtoffer zijn van een bloedvete. In het kader hiervan hebben de Albanese autoriteiten de afgelopen jaren een aantal belangrijke maatregelen getroffen. Zo werd de strafwet aangepast waardoor er minimumstraffen werden voorzien – onder meer voor het dreigen met bloedwraak – en werd de straf voor moord met voorbedachte rade in een bloedwraak verhoogd tot minimum 30 jaar. De opeenvolgende regeringen in Albanië hebben in de strijd tegen bloedwraak verschillende maatregelen getroffen. Zo werden specifieke opleidingen gegeven aan het politiepersoneel over de preventie en de opheldering van moorden in het kader van wraak en vendetta. Nog in 2013 organiseerde de Albanese overheid opleidingsmomenten voor magistraten met als doel de kennis en professionele vaardigheden op het gebied van bloedwraak te verhogen. Zowel de overheid als het middenveld proberen door preventie en sensibilisering het fenomeen van bloedwraak te bestrijden. Er is samenwerking op institutioneel niveau, tussen de lokale overheden, de politie en het gerecht, en er is tevens samenwerking tussen de overheid, religieuze leiders en de verzoeningscommissies. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt voorts dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt, werd het wetgevend kader versterkt en werd een nationale coördinator voor corruptiebestrijding aangewezen. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen, ook in het kader van bloedvetes, de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980."

Een loutere verwijzing naar algemene rapporten en artikels, zoals in casu verzoekster naar algemene als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde informatie omtrent o.a. de mensenrechten(situatie), misdaad, corruptie en bloedwraak in Albanië, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Dergelijk algemeen verweer vanwege verzoekster is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas, te ontkrachten.

Verzoekster voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 11 oktober 2017, volhardt verzoekende partij in de middelen van haar verzoekschrift en stelt zij dat zij geen documenten kan bekomen omdat haar familie verspreid is, haar vader in Engeland en zus in Duitsland.

De Raad wijst op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *"Daargelaten de vaststelling dat verzoekster op generlei wijze in concreto aantoonst dat zij daadwerkelijk contact zou hebben opgezocht met haar tante en haar gevraagd zou hebben naar het vonnis, ontbreekt tot op heden elk spoor van het vonnis van L.T., de moordenaar van haar moeder, en ontbreekt ook nog steeds elk begin van bewijs van de klacht die haar tante beweerdelijk na de bedreiging in 2010 bij de politie zou hebben*

ingediend. Tevens dient te worden vastgesteld dat verzoekster nog steeds geen enkel bewijsstuk aanbrengt om aan te tonen dat A.M. familie van haar is en dat hij G.N. heeft vermoord, alsook dat verzoekster, ondanks de uitdrukkelijke vraag van de commissaris-generaal om dit neer te leggen, tot op heden nalaat de beslissing inzake haar asielaanvraag in Duitsland aan te brengen. Verzoekster verzaakt also aan de medewerkingsplicht die op haar, zoals op elk ander asielzoeker, rust. Dit zet, in combinatie ook met het betreffende gebrek aan bewijs van voormelde elementen, de geloofwaardigheid van het relaas op de helling." Verzoekende partij stelt dat zij geen documenten kan bekomen omdat haar familie verspreid is, haar vader in Engeland en zus in Duitsland. De Raad merkt op dat een dergelijke uitleg niet afdoende is waarom zij tot op heden deze documenten nog steeds niet heeft voorgelegd.

Via een aanvullende nota maakt verzoekende partij een verklaring van het "Committee of Nationwide Reconciliation" over. De Raad merkt eerst en vooral op dat dit document een fotokopie betreft en niet de originele verklaring, en het is algemeen geweten dat fotokopieën door het nodige knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit ervan.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt verder dat de opsteller van de door verzoekende partij aangebrachte verklaring, Gjin Marku, het hoofd van de Nationale Verzoeningscommissie, in het verleden betrap is op het afleveren van valse bloedwraakattesten.

Voorts bevatten deze verklaring en het feitenrelaas in de bestreden beslissing een aantal opmerkelijke verschillen die verder afbreuk doen aan de authenticiteit van deze verklaring. In de verklaring staat te lezen dat: "... is killed from A. M., the near cousin of D. K. (verzoekende partij haar moeder)", maar in de bestreden beslissing staat te lezen: "Een achterneef van uw vader, A. M., stond uw moeder bij." Verder staat in de verklaring te lezen: " On 4 april 2003 L. T. (R.) has killed D. K. because this blood feud.", echter in de bestreden beslissing staat te lezen: "De volgende dag, op 4 mei 2003, kwam L. T., een schoonbroer van G., naar jullie huis. Uw moeder ging naar buiten, met uw zus aan de hand, en L. T. schoot haar dood." In de verklaring is er ook sprake dat het leven van L. K. (in plaats van het leven van verzoekende partij K. X.) in gevaar is.

Daarnaast wijst de Raad er op dat aan voorgelegde documenten bovendien slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, gelet op de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing, welke niet worden ontkracht of weerlegd. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Om voorgaande redenen kan derhalve aan de door verzoekende partij neergelegde verklaring van Gjin Marku van "14 gusht 2017", welke maand dit ook moge zijn gelet op het ontbreken van enige vertaling hiervan, geen bewijswaarde worden gehecht.

Daarnaast heeft verzoekende partij via haar aanvullende nota nog een aantal artikelen overgemaakt. Deze artikelen zijn echter niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat deze stukken conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging worden genomen, aangezien de Raad geen kennis kan nemen van de precieze inhoud ervan (cf. RvS 11 maart 2009, nr. 4111 (c)).

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het volharden in de middelen van haar verzoekschrift, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 11 oktober 2017 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiengint januari tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS